

CERĪBAS ATKLĀSMES (CAKARIJA)

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Cah. 1., 2., Rom. 15:9-18, Ef. 3:1-8, Cah. 3., 4., 2. Moz. 25:31-40, Cah. 7.

ATMIŅAS PANTS:

„Tai pašā dienā, saka Tas Kungs Cebaots, jūs aicināsit cits citu zem vīna un viģes koka.” (Cah. 3:10)

GALVENĀ DOMA:

Lai gan Israēls tika sodīts par saviem grēkiem, bija laiks atkal dzīvot kopā ar Dievu saskaņā ar Viņa apsolījumu.

Uz kāda sena cietokšņa sienas Centrāleiropā ir īss uzraksts latīņu valodā: „Dum spiro, spero!” Tas nozīmē: „Kamēr elpoju, man ir cerība!” Šis teiciens ir kā kopsavilkums Caharijas vēstij Dieva ļaudīm. Gandrīz divdesmit gadus pēc atgriešanās no Bābeles gūsta ļaudis sākotnējo entuziasmu bija nomainījuši mazdūšība, un viņi bija sākuši domāt, vai Dievs vēl joprojām ir viņu vidū.

Caharija, kura vārds nozīmē „Kungs piemin”, sāka savu pravietisko kalpošanu dažus mēnešus pēc tam, kad Hagaja bija sācis savējo (Hag. 1:1, Cah. 1:1). Pravietisko atklāsmju sērijās Caharija iepazīna Dieva nodomus tagadnē un nākotnē. Dieva mūžīgā valstība tuvojās, bet pravietis aicināja tos, kas dzīvoja viņa laikā, kalpot Kungam tagad. Liela daļa grāmatas runā par to, kā to darīt. Šajā un nākamajā nedēļā aplūkosim, ko Kungs mums ar Caharijas starpniecību ir atklājis.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 15. jūnijā.

MIERINOŠIE DZĪVĪBAS VĀRDI

*Izlasi Cah. 1. nod.! Kas būtisks ir šeit sniegtajā vēstī? Īpaši pievērsies Cah. 1:3.
Ko Kungs saka ļaudīm?* _____

Atgriešanās no Bābeles gūsta iededza atlikuma ļaužu sirdīs prieka dzirksti. Bet atgriešanās radīja arī satraukumu. Vai viņi savā zemē būs drošībā, vai arī ienaidnieks nāks atkal un mocīs viņus? Vai Dievs bija piedevs viņu neuzticību pagātnē, vai arī Viņš turpinās viņus sodīt? Ko sola nākotne Dieva izredzētajiem ļaudīm un citām tautām?

Atklāsmē Caharija redzēja Kunga eņģeli, aizlūdzam par Jūdu. Viņš sāk ar jautājumu: „Cik ilgi?” Bibelē šis jautājums bieži aino ļaužu nemieru un saucienus pēc Kunga palīdzības (Ps. 74:10, Jes. 6:11, Dan. 8:13). Atbilde uz jautājumu tiešā veidā nāk no eņģeļa, kurš to nodod pravietim. Tā satur vārdus, kas apsola Dieva laipnību un mierinājumu.

Caharijam teica, lai viņš sludina un saka, ka Kungs ir iededzies par Jeruzalemi (Cah. 1:14). Dedzībai var būt negatīva nozīme, bet Bibelē tā var izteikt arī Dieva mīlestību. Dievs mīlēja Savus ļaudis un sagaidīja, lai viņi būtu uzticīgi. Pretstatā mīlestībai pret Jeruzalemi, eņģelis teica, ka Kungs ir dusmīgs uz tautām, kas tik bargi ir izturējušās pret Viņa ļaudīm. Pilna apsūdzība pret tautām bija, ka viņi ir pievienojuši dievišķās pārmācības nelaimei, aizejot pārāk tālu savā bargajā izturēšanās veidā pret gūstekņiem.

Cah. 1:14 atzīt, ka Dievs ir bijis dusmīgs, bet Viņš ir apsollis atmaksāt ar mierinājumu. Viņa nodoms, kas pravietim tika uzticēts pasludināt, bija atgriezties Jeruzalemē ar līdzjūtību. Kungs iepriecinās Ciānu (skat. Jes. 40:1), bet Viņa dusmas būs pavērstas pret Viņa ienaidniekiem. Jeruzaleme tiks atjaunota, un tā atkal būs Kunga mājvieta.

Izlasi vēlreiz Cah. 1:3! Kā cilvēks „atgriežas” pie Kunga? Kādā ziņā šis ir aicinājums atjaunot personīgas attiecības starp Dievu un Viņa ļaudīm? Kā mēs „atgriežamies” (vai atgriežamies?) pie Kunga katru dienu? _____

KUNGS NĀK

Izlasi Cah. 2. nod.! Tajā ir ziņots par atklāsmi, kurā pravietis parāda atjaunoto Jeruzalemi, kas ir tik pilna ļaužu, ka aiz tās sienām visiem nepietiek vietas. Tā piesaistīs arī neskaitāmus pagānus. Šī doma ļaužu ausīm skanēja ārkārtīgi dīvaini. 10. pants sākas ar aicinājumu priecāties, kam seko prieka iemesls: Kunga personīga nākšana dzīvot Savas tautas vidū.

Kunga dramatiskā atgriešanās mājot atjaunotajā namā tiem, kas bija atgriezušies no gūsta, bija iemesls slavēšanai. Ciāna, varenā Kunga mājvieta, ir nosaukta par „Ciānas meitu”, kas ir pravietisks apzīmējums mīlestības apliecināšanai. Ņemot vērā savas godības pilnās izredzes, Ciāna ir aicināta priecāties, jo Kungs pats parūpēsies par saviem ļaudīm. Ikviens, kas aizskar Dieva ļaudis, aizskar Viņa acuraugu (12. p.).

Pravietis teica, ka Kunga dienā daudzas ne-ebreju tautas nāks un pievienosies Kunga derībai. Dieva sākotnējais plāns bija, lai ļaudis no kaimiņu tautām redzētu, kā Israēla kalpošana patiesajam Dievam nes svētības un labklājību. Tādējādi viņi tiktu vadīti pievienoties Kungam. Šādā veidā Israēla atlikums un ticošie pagāni kopā kļūtu par vienu tautu, kuras vidū mājotu pats Kungs. Šim notikumam vajadzēja piepildīt Dieva apsolījumu Ābrāmam un Sārai, ka ar viņu pēcteču starpniecību svētītas tiks visas pasaules tautas (1. Moz. 12:1-3).

Kā šim pravietojumam vajadzēja piepildīties? (Rom. 15:9-18, Ef. 3:1-8) _____

Ar Caharijas pravietojuma starpniecību Dievs apsola nevis tautas iznīcināt, bet ietvert tās starp Dieva derības ļaudīm. Apsolitā nākotne ir Dieva paša iniciatīvas rezultāts un bija daudzu Bībeles praviešu ilgas. Jēzus Kristus uzticēja Savai draudzei sludināt labo vēsti visai pasaulei, ka glābšanu ikviens var atrast, pieņemot Jēzu savā dzīvē. Apustulis Pāvils sauca šo Kunga plānu par „noslēpumu, kas mūžiem bijis neizpausts” (Rom. 16:25).

Kā mūsu izpratnei par evaņģēlija vēsts universālumu un domai, ka tā ir paredzēta visai cilvēcei, vajadzētu ietekmēt mūsu dzīvesveidu? Tas ir, cik daudz mūsu dzīve, mūsu laiks un domas ir pievērstas pasaules aizsniegšanai ar brīnišķīgajām, mums dotajām patiesībām? _____

DIEVA GATAVĪBA PIEDOT

Izlasi Cah. 3. nod.! Kā šeit ir attēlots evaņģēlijs? _____

Nevienā vietā Vecajā Derībā nav labāk atklāta brīnišķīgā patiesība par glābšanu tikai ticībā kā Caharijas 3. nodaļā, ja nu vienīgi Jes. 53. nod. Šajā atklāsmē augstais priesteris Jozua atrodas tiesas priekšā, kur viņa apsūdzētājs ir sātans. Apsūdzības pret augsto priesteri attiecas arī uz tautu, ko viņš pārstāv. Vārds Jozua (arī Jēšua) nozīmē „Kungs glābj” (skat. Mat. 1:21), un to var izrunāt arī kā Jēzus.

Bībelē stāvēšana labajā pusē nozīmē aizsardzību un aizstāvību. Dziesminieks saka: „Es skatīju To Kungu savā priekšā vienumēr, jo Viņš man ir pa labo roku, ka es nešaubītos.” (Ps. 16:8, skat. arī 44:3) Šajā gadījumā apsūdzētājs dara tieši pretējo (Ps. 109:6). Kamēr Jozua aizlūdz par tautu Dieva priekšā, sātans iznes apsūdzību pret viņiem, kas balstīta uz viņu grēcīgumu.

Kungs atmet apsūdzību, atgādinot apsūdzētājam, ka Savā žēlastībā Viņš jau ir Jozua izredzējis. Vēl vairāk, Viņa ļaudis jau ir izcietuši pilnu dievišķā soda mēru. Jozua un atlikuma ļaudis ir kā degoša pagale, kas izrauta no iznīcinošas uguns (Am. 4:11), no Bābeles garās gūstniecības.

Pēc Kunga eņģeļa pavēles Jozua drēbes, kas ainoja ļaužu grēkus, tika novilkta, un viņš tika šķīstīts. Tad viņam tika iedotas jaunas drēbes – glābšanas un taisnības svētku apģērbs.

Visbeidzot, Jozua tiek norīkots darīt Dieva prātu un staigāt Viņa ceļus – tā ir attieksme, kuras rezultāts būs Dieva daudzkārtīgās svētības.

„Augstais priesteris pret sātana apvainojumiem nespēj aizsargāt ne sevi, ne savus ļaudis. Viņš nevar apliecināt, ka Israēls būtu brīvs no kļūdām. Priesteris stāv eņģeļa priekšā netīrās drēbēs, kas simbolizē ļaužu grēkus, kurus viņš nes kā to pārstāvis, atzīdams savas tautas vainu, tomēr norādīdams uz tās nožēlu un pazemošanos un paļāvībā atsaukdamiem uz grēkus piedodošo Pestītāju. Viņš ticībā pieķeras Dieva apsolījumiem.” (E. Vaita „Pravieši un ķēniņi”, 583., 584. lpp.) Šie apsolījumi, protams, ietver Kristus sedzošo taisnību.

Iedomājies, ka tu stāvi Dieva priekšā savās paša „netīrajās drēbēs”. Kāda liela cerība šeit ir atklāta, un kā tu vari ne tikai pieprasīt šo cerību sev, bet arī atklāt tās realitāti svētā un atjaunotā dzīvē? _____

NE CILVĒCĪGĀ SPĒKĀ

Izlasi Cah. 4. nod.! Kāda cerība šeit ir atklāta? _____

Savā atklāsmē Caharija redz lukturi, kam eļļa pieplūst no diviem olīvkokiem. Tas atgādina svečturi, kas novietots tuksneša svētnīcas svētajā vietā (2. Moz. 25:31-40). Septiņas lampiņas ir izvietotas ap lielu trauku, kas kalpo kā eļļas rezervuārs.

Trauks, kurā ir bagātīgs eļļas krājums, simbolizē Dieva spēku caur Svēto Garu. Septiņas lampiņas dod bagātīgu gaismu, kas ir Dieva klātbūtnes simbols un izkļiedē visu tumsu. Tieši tāpat, kā olīvu eļļa tiek tiešā veidā novadīta no kokiem uz eļļas trauku luktura virspusē bez cilvēka rokas palīdzības, tā arī spēks, kas nāk no Dieva, ir pastāvīgs un pietiekams, un tam nav nepieciešama cilvēka palīdzība.

Pravietim dotās atklāsmes vēsts ir, ka templis Jeruzalemē drīz tiks atjaunots. Dieva Gars, ne tikai cilvēciskas pūles, garantē darba pabeigšanu. Šī drosmīgā vēsts tiek sniegta, neskatoties uz faktu, ka šķēršļi, ar ko saskaras celtnieki, šķiet, tik lieli kā „kalns” (7. p.).

Pravietim netiek pateikts, ko simbolizē lukturis, bet mēs varam būt droši, ka abi olīvkoki aino divus Jūdas vadītājus – Jozua un Zerubābelu. Pasaulīgi skatoties, Zerubābela pozīcijas nekad nevarētu līdzināties karaliskajam spēkam un varai, kāda bija viņa senčiem Dāvidam un Salamanam. No cilvēciskā redzespunkta skatoties, visas pūles un celtniekiem pieejamie resursi bija nepietiekami. Tomēr Dieva Vārds apsola, ka ķēniņu neglābj viņa armijas lielums, ne arī viņa kareivji savā varenajā spēkā (Ps. 33:16). Šādi vadītājiem tiek pateikts, ka tikai tad, kad Gars vada, katra detaļa kalpošanā var pagodināt Dievu.

Šajos pravietiskajos pantos kristiešiem ir dots svarīgs princips, ko atcerēties: Dievs var aicināt mūs uz grūtiem pienākumiem, bet Viņa Gara darbs var piepildīt dievišķo nodomu (skat. Fil. 2:13, 4:13). Ar Sava Gara starpniecību Dievs tagad nodrošina spēku darīt Viņa darbu tāpat kā toreiz. Tas netiek paveikts cilvēku spēkā, bet Kungs strādā caur tiem, kas ir atvērti, lai Viņš viņus varētu izmantot.

Izlasi rūpīgi Cah. 4:6! Kāpēc ir tik svarīgi vienmēr paturēt prātā savu galējo atkarību no Dieva? Kas var notikt tad, ja mēs aizmirstam, ka viss, kas mums ir, vai ko mēs varam darīt, nāk tikai no Kunga un Viņa spēka, kas darbojas mūsos? _____

VAIRĀK NEKĀ GAVĒNIS

Caharijas trešajā kalpošanas gadā uz Jeruzalemi bija atnākusi delegācija no Bēteles, lai uzdotu priesteriem un praviešiem jautājumu (skat. Cah. 7:1-3). Esot trimdā Bābelē, ļaudis piektajā mēnesī gavēja, apraudot tempļa iznīcināšanu (2. Ķēn. 25:8, 9). Tas bija papildus gavēšanai, kas notika ceturtajā, septītajā un desmitajā mēnesī (Cah. 8:19). Ceturtajā mēnesī pieminēja Jeruzalemes mūru sagraušanu (Jer. 39:2). Gavēnis septītajā mēnesī, Salīdzināšanas dienā, bija vienīgais, ko Dievs bija pavēlējis ar Mozus starpniecību (skat. 3. Moz. 16). Visbeidzot, desmitajā mēnesī ļaudis apraudāja Jeruzalemes aplenkumu (Jer. 39:1). Tā kā trimda tagad bija beigusies un tempļa rekonstrukcija gandrīz pabeigta, ļaudis domāja, vai vēl joprojām ir nepieciešama gavēšana piektajā mēnesī.

Izlasī, ko Kungs viņiem atbildēja (Cah. 7:8-14)! Kā šeit izteiktie vārdi var tikt attiecināti uz mums pašiem? _____

Dieva atbilde ar Caharijas starpniecību ir divkārša: pirmkārt, Dieva ļaudim ir nepieciešams atcerēties pagātņi, lai to neatkārtotu. Kungs bija brīdinājis viņu senčus, ka Viņš sagaida, lai viņi dzīvotu uzticībā un paklausībā. Trimda bija sods par viņu pastāvīgo sacelšanos. Tā ļaudis ir aicināti mācīties no savām pagātnes kļūdām. Otrkārt, Kungam nav prieka par cilvēku izsalkumu. Kad viņi gavē un pazemo sevi Dieva priekšā, tajā, ko viņi dara, ir jāatspoguļojas nožēlai un pazemībai. Gavēt, lai izteiktu žēlumu par kādu vai kaut ko, ir laika un pūļu izšķiešana. Gavēšanai, tāpat kā visam pārējam, vajadzētu ainos paša „es” miršanu, kas nepieciešama, lai varētu nolikt sevi malā, aizsniegt citus un kalpot viņu vajadzībām. „Patiesas gavēšanas un lūgšanas gars ir gars, kas pakļauj prātu, sirdi un gribu Dievam.” (E. Vaita „Padomi par diētu un barību”, 189. lpp.)

Kādos veidos mēs varam tādas vērtīgas reliģiskas darbības kā gavēšana un pat lūgšana padarīt par patiesas kristieša ticības aizstājējām? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā! _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Sātans zina, ka tie, kas lūdz Dievu pēc piedošanas un žēlastības, to arī dabūs, tāpēc viņš tiem cenšas uzrādīt grēkus, lai atņemtu drosmi. Viņš ir modrs, lai atrastu iemeslus apsūdzēt ikvienu, kas vēlas Kungam paklausīt. Jā, pat viņu labāko un pieņemamāko kalpošanu tas parāda sagrozītā gaismā. Ar neskaitāmām ļoti izsmalcinātām un nežēlīgām viltībām tas pūlas nodrošināt viņu pazudināšanu.

Pats ar saviem spēkiem cilvēks nespēj pretoties ienaidnieka uzbrukumam. Grēka aptraipītās drēbēs, atzīdams savu vainu, viņš stāv Dieva priekšā. Bet mūsu Aizstāvim Jēzum ir spēks pasargāt tos, kas ar atgriešanos un pilnīgā pašāvērbībā savas dvēseles uzticējuši Viņam. Jēzus aizstāv viņu lietu un, atsaucoties uz Golgātas varenajiem pierādījumiem, liek apklust viņu apsūdzētājam. Pilnīga paklausība Dieva baušļiem ir devusi Kristum visu varu Debesīs un virs zemes, un Viņš no sava Tēva pieprasa žēlastību un apžēlošanu vainīgajam cilvēkam. Savu ļaunību apsūdzētājam Viņš saka: “Tas Kungs lai tevi norāj, sātān! Tie ir atpirkti ar Manām asinīm, kā pagales, kas izrautas no uguns.” Un tiem, kas ticībā paļaujas uz Jēzu, Viņš apliecina: “Redzi, Es atņemu tev tavus grēkus un ietērpju tevi svētku drānās!” (Cah. 3:4).” (E. Vaita „Pravieši un ķēniņi”, 586., 587. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi iepriekšminēto E. Vaitas citātu! Kā tas palīdz mums saprast lielo patiesību, ka glābšana ir tikai žēlastībā? Kā šajos vārdos mēs varam rast mierinājumu un cerību lielos personīgas mazdūšības brīžos mūsu kļūdu un nepilnību dēļ? Kā mēs varam iemācīties padarīt šīs brīnišķīgās patiesības par spēka avotu, kas palīdz mums nenovērsties no Kunga galēja izmisuma brīžos, kad izjūtam savu bezvērtīgumu? Kā mēs varam iemācīties padarīt šo brīnišķīgo patiesību par savu apņemšanās avotu, lai turpinātu mīlēt Dievu un ievērotu Viņa baušļus? _____

2. Grupā pārrunājiet ceturtdienas tēmas pēdējo jautājumu. Kāpēc šajās lامتās ir tik viegli iekrist? Vienlaikus kādas iespējamās briesmas pastāv, ja mēs padarām savu reliģiju par neko vairāk kā tikai par sociālu kalpošanu? Kā mēs varam nodrošināt pareizo līdzsvaru? _____

3. Lai arī cik sarežģītas ir dažas Caharijas grāmatas daļas (un tas tā arī ir), kādas praktiskas mācības par kristīgo dzīvi tu vari gūt no šīs grāmatas? _____